

Leo Pp. XIII.

Ad Futuram Rei Memoriam. — Quae mari Sinico, oceanoque Pacifico circumfusae latissime patent insulae, atque à Philippo II Hispaniarum rege Philippinarum nomen sunt mutuatae, vix ab Hernando de Magalhanes saeculo XVI ineunte, apertae sunt; statim Crucis sanctissimae simulacro defixo in litore et Deo sunt consecratae, et catholicae Religionis quaedam veluti libamenta habuerunt. Ex illo, Romanis Pontificibus, accedente Caroli V ac Philippi ejus filii Hispanorum regum egregio dilatandae fidei studio, nihil antiquius fuit, quam ut insulanos illos idolatrico cultu viventes, ad Christi fidem traducerent. Quod cum, opitulante Deo, religiosis diversarum familiarum alumnis strenue adnitentibus secundissime cederet; brevi annorum spatio eo deventum est, ut Gregorius XIII de praeficiendo adolescenti Ecclesiae Antistite cogitarit ac Manilanum Episcopatum instituerit. Coeptis felicibus quae postmodum secuta sunt incrementa plenissime responderunt. Concordibus enim Decessorum Nostrorum atque Hispaniarum Regum industriis, deleta servitus, incolae litterarum atque artium disciplinis ad humanitatem exculi, templa sumptu magnifico erecta et instructa, auctus dioecesium numerus; ut Philippinarum gens et Ecclesia merito excelleret splendore civitatis, Religionis dignitate atque studio. Sic nempe Regum hispanorum tutela datoque illis à Romanis Pontificibus patronatu in Philippinis insulis res catholica provehebatur. Verum quam illic armorum exitus publicae rei conversionem haud ita pridem attulit, similiter et sacrae intulit. Nam dimissa ab Hispanis ditione, patronatus etiam hispanorum Regum desiit: quo factum est, ut Ecclesia

in potiozem libertatis conditionem devenerit, parto quidem cuique jure salvo atque incolumi. – Huic porro novae rerum conditioni, ne inde vigor ecclesiasticae disciplinae in discrimen veniret, qui modus agendi, quae temperatio responderet, nulla mora atque sedulo inquirendum fuit. Hanc ob rem Venerabilem Fratrem Placidum Ludovicum Chapelle, Novae Aureliae Archiepiscopum, Delegatum Nostrum extraordinario munere in Philippinas insulas missimus, qui rebus coram inspectis quaeque moram et sustentationem non haberent, ordinatis, ad Nos referret. Delatum officium is quidem pro fiducia Nostra explevit; dignus propterea quem merita honestemus laude. Postea contigit ex auspicato, ut Regimen Civitatum Americae Foederatarum per legationem singularem cum hac S. Sede concilia conferre susceperit directe, circa modum nonnullas rem catholicam in Philippinis insulis respicientes quaestiones dirimendi. Coeptis libenti quidem animo favimus et negotiatorum navitate ac moderatione juvantibus, facile patuit aditus ad compositionem, quae nunc ipso in loco curanda erit. Quae igitur auditis sententiis nonnullorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationis extraordinariis negotiis praepositae, diuturnoque consilio agitata, Ecclesiae rationibus in Philippinis insulis conducere maxime visa sunt, praesenti Constitutione Apostolica edicimus et publicamus: sperantes fore ut quae Nos suprema auctoritate constituimus, publici Regiminis aequitate ac justitia favente, studiose sancteque observentur.

I.

De Nova Dioecesum Circumscriptione.

Primum igitur de Hierarchia sacra amplificanda mens est ac propositum. Constituta quidem, ut diximus, a Gregorio XIII Manilana Dioecesi, aucto sensim fidelium coetu tum indigenarum qui catholica sacra suscipere, tum ex Europa advenarum, Clemens VIII Episcoporum numerum, qui praessent, augendum censuit. Quare Manilanam Ecclesiam Archiepiscopali titulo honestavit, eidemque, tribus institutis dioecesibus, Episcopos Cebuanum, Cacerensem ac Neosegoviensem suffraganeos esse voluit. His porro anno MDCCCLXV additus est Episcopatus Jarensis. Attamen dioecesum harum ea est amplitudo, ut ob intervallum quo

loca dissociantur atque itinerum difficultatem, vix contingat Episcopis illas nisi summo labore quoquo versus lustrare. Quamobrem suadet necessitas, ut nacti opportunitatem temporum, antiquas Dioeceses arctiori termino definiamus aliasque de integro addamus. Eapropter Manilano Archiepiscopatu ac dioecesibus Cebuana, Cacerensi, Neosegovienti et Jarensi servatis, quatuor insuper adiicimus et instituimus dioeceses, Lipensem videlicet, Tuguegaraoanam, Capizanam et Zamboangensem, universas, ut ceterae, Manilanae Metropoli suffraganeas. In Marianis praeterea Insulis Praefecturam Apostolicam creamus, quae Nobis ac Successoribus Nostri, auctoritate nulla interposita, pareat.

II.

De Metropoli Deque Suffraganeis Episcopis.

Metropolitani titulo qui potitur in Philippinis Insulis unus esto Archiepiscopus Manilanus; Episcopos ceteros, tum qui antiquas obtinent Sedes, tum qui recens institutas tenebunt, eidem subesse oportet, suffraganei officio atque nomine. Quibus vero juribus Metropoli fruatur quibusque polleat muneribus, ecclesiasticae leges, quae modo vigent, edicunt. Quas quidem dum leges inviolate servari volumus, volumus etiam Metropolitam inter et suffraganeos integra esse semper sanctae amicitiae et caritatis vincula, eaque officiis mutuis, consiliorum communicatione atque episcopalibus praesertim coetibus pro locorum intervallis frequentius agendis, arctius in dies firmari et obstringi. Maximarum enim utilitatum parens est atque custos animorum concordia.

III.

De Capitulo Metropolitano, Deque Capitulis Ecclesiarum Suffraganeorum.

Canonicorum Collegio honestari Ecclesiae Metropolitanae decus et splendor postulat. Quae vero stipendia Canonicis singulis, elapso tempore, ab hispano Regimine numerabantur, unde in posterum peti debeant, Delegatus Apostolicus videbit ac suggeret. Quod si reddituum exiguitate, numerus Canonicorum, qui adhuc fuit, servari haud quiverit,

sic ad pauciores contrahatur, ut, minime subductis iis qui dignitatum nomine veniunt, ad decem saltem censeantur. Archiepiscopus autem tum dignitates dictas et canonicatus, tum universa quae in Ecclesia Metropolitana sunt beneficia privo, liberoque jure conferet: iis quidem exceptis, quae vel communi lege Sedi Apostolicae reservantur, vel in cujusvis patronatu sunt, vel concursus conditione obstringuntur. In ceteris porro Cathedralibus templis constitui Canonorum collegia vehementer optamus. Quod quamdiu perfici haud poterit, Episcopi viros aliquot pietate, scientia, gerendarum rerum usu conspicuos, e gemino clero delectos, Consultores habeant, prouti scilicet in nonnullis dioecesibus Canonorum coetu similiter carentibus. Ne vero in hujusmodi Cathedralibus aedibus, quae Capitulo carent, sollemnium Sacrorum dignitas desideretur, Consultores, quos modo diximus, Episcopo operanti adstabunt. Qui si ratione aliqua praepediantur, Episcopus alios e clero cetero tam seculari, quam regulari digniores sufficiet.

IV.

De Sede Vacante In Dioecesibus Suffraganeis.

Dioecesis suffraganea quaevis, Collegio Canonorum expers, si Episcopo orbari contigerit, eam Metropolita administrandam suscipiet: qui si deerit, propinquiori Episcopo procuratio obveniet, ea tamen lege ut Vicarius quamprimum eligatur. Interea vero demortui Episcopi Vicarius Generalis dioecesim moderetur.

V.

De Clero Saeculari.

Quoniam experiendo plane compertum est clerum indigenam perutilem ubique esse, curent diligenter Episcopi ut indigenarum Sacerdotum numerus augeri valeat; ita tamen ut illos antea ad pietatem omnem ac disciplinam instituant, idoneosque norint quibus ecclesiastica munia demandentur. Quos vero usus et experientia praestantiores ostenderit, eos ad potiores procuraciones gradatim advocent. Id porro maxime commendatum habeant qui in clero censentur ne abripi se partium

studiis unquam sinant. Quamvis enim communi lege sit cautum, ne qui militat Deo se implicet negotiis saecularibus, peculiari tamen modo, ob temporum rerumque adjuncta, hoc in Philippinis insulis ab hominibus Sacri Ordinis devitandum ducimus. Praeterea quoniam animorum conjunctione prae cipua vis est ad grandia quaevis atque utilia perficienda; eam, pro religionis bono, Sacerdotes omnes, nulla exceptione, sive saeculari clero sint, sive in religiosis familiis censeantur, inter sese studiosissime foveant. Decet sane ut qui unum sunt corpus unius capituli Christi, non sibi invicem invideant, sed unius sint voluntatis, caritate fraternitatis invicem diligentes. Cui quidem caritati provehendae disciplinaeque simul vigori servando, meminerint Episcopi prodesse plurimum synodales conventus subinde cogere pro opportunitate locorum ac temporum. Quod si faxint una erit facile omnium sentiendi ratio, unaque agendi. Ne vero conceptus semel ardor in cleri hominibus deferveat, et ut virtutes Sacerdotio dignae retineantur et crescant, pium spiritualium Exercitiorum institutum vel maxime conducit. Curent idcirco Episcopi, ut quot quot in sortem Domini vocati sunt, tertio saltem quoque anno in opportunum locum ad aeternarum rerum meditationem secedant, quo scilicet acceptus a mundano pulvere sordes eluant et ecclesiasticum spiritum instaurare queant. Satagendum insuper est, ut sacrarum disciplinarum studium frequenti exercitatione in clero vigeat: *Labia enim sacerdotis custodient scientiam*, quo nempe docere possit fideles, qui *legem requirent de ore eius*. (Malachi 2, 7) Nihil vero ad hunc finem aptius quam collationes habere saepius, tum de re morum, tum de liturgicis quaestionibus. Quod si asperitas itinerum, contractus Sacerdotum numerus, aliaeque id genus causae conventus ejusmodi ad disceptandum impediunt: optimum factu erit, si ab iis qui coetui interesse nequeunt, propositae quaestiones scripto enodentur et Episcopo statuto tempore submittantur.

VI. De Seminariis.

Quanti faciat Ecclesia adolescentium seminaria qui in cleri spem educantur, perspicere licet ex Tridentinae Synodi decreto, quo ea primum

sunt instituta. Oportet idcirco Episcopos omnem operam industriamque impendere, ut domum in sua quisque Dioecesi habeat, in qua tirunculi militiae sacrae à teneris recipiantur, atque ad vitae sanctimoniam et ad minores majoresque disciplinas formentur. Consultius autem erit si adolescentes qui litteris student aliis utantur aedibus; aliis vero juvenes qui litterarum cursu emenso, in philosophiam ac theologiam incumbunt. Utrobique autem alumni perpetuo degant, quoad sacerdotio si meriti quidem fuerint initiuntur; nulla unquam, nisi ex gravi causa, facultate facta ad suos remeandi. Seminarii regimen Episcopus optimo cuique demandet sive e saeculari clero, sive e regulari, qui scilicet regendi prudentia usuque praestet, vitaeque sanctitate praecellat. Quae autem à Nobis Nostrisque Decessoribus saepe sunt edicta, abunde docent quo pacto quoque modo in sacris Seminariis studia sint ordinanda. Sicubi vero Seminarium desit, Episcopus alumnos dioecesis suae in viciniorum dioecesium Seminariis educandos curabit. Nulla insuper ratione permittant Episcopi ut Seminarii aedes ulli pateant, nisi iis adolescentibus qui spem afferant sese Deo per sacros Ordines mancipandi. Qui vero ad civilia munia institui volent, alias, si res sinunt, obtineant aedes, quae convictus vel collegia episcopalia nuncupentur. Illud denique cavendum summopere ex Apostoli praecepto, ne cuiquam Episcopi cito manus imponant, sed eos tantum ad sacra evehant sacrisque tractandis adhibeant, qui diligenter explorati, debitaque scientia ac virtute exculti, ornamento dioecesi usuique esse possint. E Seminario autem egressos ne sibi permittant penitus: sed, ut vitent otia, nec sacrarum scientiarum studia intermittant, consilium est quam optimum illos, quinquennio saltem a sacerdotio suscepto, periculo quotannis subiicere de re dogmatica et morum, coram doctis gravibusque viris faciendo. Quia vero aedes Romae patent etiam juvenibus e Philippinis insulis qui majoribus disciplinis dare operam velint, pergratum Nobis eveniet, si Episcopi delectos subinde adolescentes huc mittent, qui religionis scientiam, in ipso veritatis centro acquisitam, cum suis deinde civibus utiliter communicent. Sancta autem haec Sedes pro sua parte curabit peropportunitis modis ad potioem culturam, melioremque ecclesiasticam formam Clerum

secularem provehere, ita ut, apto tempore, reperiatur idoneus, qui Cleri regularis partes in pastoralis muneris procuratione suscipiat.

VII.

De Religiosa Puerorum Eruditione Deque Manilana Studiorum Universitate.

Verum non ad ecclesiastica solum Seminaria Episcoporum industrias spectare oportet: adolescentes enim e laicorum ordine, qui scholas alias celebrant, eorum etiam curis et providentiae demandantur. Est igitur Antistitum Sacrorum officium omni ope adniti, ut puerorum animi qui publice litteris imbuuntur, religionis scientia ne careant. Quare ut rite tradatur videant Episcopi ac perficiant, ut et magistri tanto muneri sint pares, et libri qui adhibentur nulla inficiantur errorum labe. Quoniam autem de scholis publicis sermo incidit, Lyceum magnum Manilanum à Dominicanis Sodalibus Innocentii X auctoritate conditum, merita sine laude praeterire nolumus. Quod quia doctrinae integritate praestantiaque doctorum floruit semper, neque exiguas peperit utilitates, non modo ab Episcopis omnibus benevole haberi cupimus, sed in tutelam Nostram Nostrorumque Successorum ultro recipimus. Quare privilegia et honores à Romanis Pontificibus Innocentio X et XI et Clemente XII eidem concessa plenissime confirmantes, illud Pontificiae Universitatis titulo augemus, quique gradus academici in eo conferuntur, eandem vim habere volumus, quam in ceteris Pontificiis Universitatibus obtinent.

VIII.

De Regularibus.

Opportunitatibus novi in regione illa rerum ordinis concedens, Sancta haec Sedes Apostolica statuit, tempestivis provisionibus, religiosi viri adesse, qui redire intendunt ad vitae rationem sui instituti propriam, deditam nempe omnino sacri ministerii operibus, bonorum in vulgus morum profectui, rei christianae civilisque pacifici convictus incremento. Alumnis ergo religiosarum familiarum enixe commendamus, ut quae

nuncupatis votis officia susceperunt, sancte impleant *nemini ullam offensionem dantes*. (2. Cor. VI. 3.) Praecipimus ut clausurae leges inviolate servent; quapropter teneri omnes volumus decreto illo, quod, editum a Congregatione super Episcopis et Regularibus die XX Julii MDCCXXXI Clemens XII Decessor Noster Litteris Apostolicis “Nuper pro parte” die XXVI Augusti ejusdem anni confirmavit. Clausurae autem ea sit norma iique sint fines, quae Decreto alio edicuntur a S. Congregatione Propagandae Fidei die XXIV Augusti MDCCLXXX, Pio VI approbante, interposito. Ceterum Religiosi viri quotquot in Philippinis versantur, illos summopere revereri atque observare meminerint, quos *Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam*. (Act. XX, 28); et arctissimo concordiae et caritatis foedere cum seculari clero coniuncti nihil antiquius habeant quam in opus ministerii, in aedificationem Corporis Christi sociatis studiis, vires omnes intendere. Porro ut dissensionum elementa penitus eradantur in Philippinis etiam insulis observari in posterum volumus Constitutionem “Firmandis” a Benedicto XIV datam VIII id. Novembris MDCCXLIV, itemque aliam “Romanos Pontifices” qua Nos VIII id. Maji MDCCCLXXXI nonnulla controversiarum capita inter Episcopos et Missionarios regulares in Anglia et Scotia definivimus.

IX. De Paroeciis.

Quae Paroeciae curionibus e Religiosis Familiis sint demandandae Episcopi videant, collatis sententiis cum earundem Familiarum Praesidibus. Quod si quaestio de ea re oriatur, nec privatim componi queat, caussa ad Delegatum Apostolicum deferetur.

X. De Missionibus.

Ad cetera argumenta, quibus Ecclesia magistra opportune cavetur ne fides morumque integritas aliaque ad aeternam animarum salutem pertinentia detrimentum capiant, accedunt equidem summaeque sunt utilitatis spiritualia Exercitia, quaeque vulgo Missiones audiunt.

Optandum quapropter omnino est, ut in provinciis singulis singulae saltem condantur domus, octo plus minus Religiosis viris excipiendis, quibus sit unice praestitutum urbes subinde ac pagos lustrare, dictaque modo ratione sacris concionibus populos excolere. Quod tamen si fidelibus utile, necessarium profecto illis est, qui Evangelii luce nondum hauserunt. Ubi igitur agrestes adhuc gentes occurrunt immani idolorum cultui addictae, sciant Episcopi et Sacerdotes se teneri ad earum conversionem curandam. Quare inter illas etiam stationes fundentur pro Sacerdotibus qui Apostolico munere fungantur, ne solum idololatrias ad christiana Sacra traducant, verum etiam pueris instituendis dent operam. Hae porro stationes sic erunt ordinandae, ut deinde opportuno tempore ad Praefecturas vel Vicariatus Apostolicos evehi queant Ne autem qui ibidem sacris occupantur necessaria ad victum promovendamque fidem desiderent, hortamur ut in dioecesi quaque, incolumi quidem Lugdunensi Instituto quod a Propagatione Fidei appellatur, peculiare coetus instituantur virorum ac foeminarum qui fidelium symbolis colligendis praesint, collectasque Episcopis tradant, Missionibus aequo jure ex integro distribuendas.

XI. **De Disciplina Ecclesiastica.**

Conciliandae clero fidelium existimationi nihil conducit efficacius, quam si quae sacerdotes docent verbo, ea simul opere compleant. Cum enim, ut Tridentina Synodus inquit, a rebus saeculi in altiore sublati locum conspiciantur, in eos tamquam in speculum reliqui oculos conjiciunt, ex iisque sumunt quod imitentur. Quapropter sic decet omnino clericos vitam moresque suos omnes componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone aliisque omnibus rebus, nil nisi grave, moderatum ac religione plenum prae se ferant: levia etiam delicta, quae in ipsis maxima essent, effugiant, ut eorum actiones cunctis afferant venerationem. Sed enim pro hac disciplinae ecclesiasticae instauratione, proque plena Constitutionis hujus Nostrae executione, Venerabilem Fratrem Joannem Baptistam Guidi Archiepiscopum Stauropolitanum Delegatum Apostolicum extraordinarium ad

Philippinas insulas mittimus, Personam Nostram illic gesturum. Cui propterea opportunas tribuimus facultates; insuper etiam in mandatis dedimus, ut provincialem Synodum quam primum per adiuncta licuerit, indicendam ac celebrandam curet.

XII.

Animorum Pacificatio Ac Reverentia In Eos Qui Praesunt Habenda.

Restat modo ut ad Philippinarum incolas universos paterna charitate sermonem convertamus, eosque majore qua possumus contentione hortemur, ut unitatem servent in vinculo pacis. Postulat hoc christianae professionis officium: “Major est namque fraternitas Christi quam sanguinis: sanguinis enim fraternitas similitudinem tantummodo corporis refert, Christi autem fraternitas unanimatem corporis animaeque demonstrat, sicut scriptum est (Act. IV. 32.) *‘Multitudinis autem credentium erat cor unum et anima una.’*” (S. Maxim. init. Sermon. S. Augustini C.) Postulat religionis bonum quae prima fons et origo fuit earum laudum, quibus Philippinarum gentes superiore tempore floruerunt. Postulat denique sincera caritas patriae, quae ex publicis perturbationibus nil nisi damna capiet ac detrimenta. Eos qui imperium tenent ex Apostolico praescripto revereantur, *omnis enim potestas a Deo est* (ad Rom. C. XIII. 2). Et quamvis longinquo oceani spatio a Nobis sejuncti sciant esse in fide Apostolicae Sedis, quae sicut illos peculiari complectitur dilectione tutandarum ipsorum rationum nunquam curam abjiciet. Decernimus tandem has Nostras Litteras nullo unquam tempore de subreptionis aut obreptionis vitio, sive intentionis Nostrae alioque quovis defectu notari vel impugnari posse, et semper validas ac firmas fore suosque effectus in omnibus obtinere ac inviolabiliter observari debere, non obstantibus Apostolicis atque in synodalibus, provincialibus et universalibus conciliis editis generalibus vel specialibus sanctionibus, nec non veterum Sedum Philippinarum et Missionum inibi constitutarum et quarumcumque Ecclesiarum ac piorum locorum juribus ac privilegiis, juramento etiam, confirmatione Apostolica, aut alia quacumque firmitate roboratis, ceterisque contrariis quibuscumque, peculiari etiam mentione

dignis: quibus omnibus quatenus supradictis obstant, expresse derogamus. Irritum quoque et inane decernimus si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, manu alicujus publici Notarii subscriptis et per constitutum in ecclesiastica dignitate virum suo sigillo munitis eadem habeatur fides, quae Nostrae voluntatis significationi ipso hoc diplomate ostenso haberetur. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrae erectionis, constitutionis, restitutionis, dismembrationis, suppressionis, adsignationis, adiectionis, attributionis, decreti, mandati ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem haec attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli Apostolorum Ejus se noverit incursum. Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die XVII Septembris MDCCCCII Pontificatus Nostri Anno Vigesimoquinto.

Loco sigilli

ALOIS. CARD. MACCHI.